

ἀξετρώπωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀξετρώπωτος Πελοπν. (Κορινθ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετρώπωτος < ξετρώπωνω.

1) Ὁ μὴ ἐκβληθεὶς ἐκ τῆς ὁπῆς πολλαχ.: Ὁ σκύλλος δὲν ἀφῆκε λαγὸ ἀξετρώπωτο. β) Ἀνεξερεύνητος Πελοπν. (Κορινθ.): Τίποτα δὲν ἀφῆσε ἀξετρώπωτο. 2) Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρεθῇ ἡ ἀραιὰ ραφή, τὰ τρώπωνματα πολλαχ.: Τὰ μανίκια εἶναι ἀξετρώπωτα.

***ἀξετσαμπούριστος** ἐπίθ. ἀξετσαμπούργους Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετσαμπουριστός < *ξετσαμπουρίζω < ξετσαμπουρῶ.

Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεσπάρσθησαν, δὲν ἐξήχθησαν αἱ ῥῶγες ἢ οἱ κόκκοι, ἐπὶ καρπῶν ἢ ὀπωρῶν: Ἀξετσαμπούργη ἀσπρούδα (εἶδος λευκῆς σταφυλῆς). Ἀξετσαμπούργον καλαμπόκ.

ἀξετύλιχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀξετύλιχτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀξετύλιγος Εὐβ. (Κονίστρ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξετυλίχτος < ξετυλίγω.

Ὁ μὴ ἐκτυλιχθεὶς, ὁ μὴ διαπτυχθεὶς σύνηθ.: Τὸ παννὶ ἦτανε ἀξετύλιχτο ἀπὸ τὸ ἀντί.

ἀξεφάσκιωτος ἐπίθ. Κεφαλλ. Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ξεφάσκιωτος.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρεθῇσαν τὰ σπάργανα, ἢ φασκιά ἐνθ' ἄν.: Τὸ πύθωσε τὸ παιδί 'ς τὸ κρεββάτι ἀξεφάσκιωτο Κεφαλλ.

ἀξεφιλίλιστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀξεφ'ίλιστος Ἄνδρ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀξεφ'ίλιγος ΚΠασαγιάν. Μοσχ. 56

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφιλίλιστός < ξεφιλιλίζω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρεθῇ τὸ καμένον μέρος τοῦ φιλιλίου, ἢ ἐσχάρα, ἐπὶ λύχνου, λάμπας κττ. ἐνθ' ἄν.: Ἀξεφ'ίλιστο τὸν ἀφῆκες τὸ λύχνο Ἄνδρ. Λυχνάρι ἀξεφ'ίλιστο Λεξ. Πρω. Λάμπες ἀξεφ'ίλιγες ΚΠασαγιάν. ἐνθ' ἄν.

***ἀξεφλούδιαστος** ἐπίθ. ἀξιφλούδιαστους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἱφιφλούδιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφλουδιαστός < ξεφλουδιαζώ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρεθῇ ὁ φλοιός: Ἐχουμ' ἀκόμα τ' ἀραπονσίμα ἱφιφλούδιαστα Ζαγόρ. Συνών. ἀγλούπιστος 1, ἀγλυφτος 1, ἀκαθάριστος 1 δ, ἀκούρευτος (I) 2, ἀξεφλούδιαστος.

ἀξεφλούδιστος ἐπίθ. κοιν. ἀξεφλούδιγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Τρίκκ.) ἀξιφλούδ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀξεφλούδης Λεξ. Γαζ. (λ. ἄπτιστος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφλουδιστός < ξεφλουδίζω.

*Ἀξεφλούδιαστος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀξεφλούδιστο ἀμύγδαλο-ἀχλάδι-μῆλο-ρωδάκινο κττ. Κουκκιά ἀξεφλούδιστα κοιν. || Φρ. Στειλιάρι ἀξεφλούδιστο εἶναι! (ἀγροῖκος, χωριάτης) Πελοπν. (Λάστ.).

ἀξεφόρτωτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀξηφόρτωτος Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφορτώτος < ξεφορτώνω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρεθῇ τὸ φορτίον ἐνθ' ἄν.: Ἀξεφόρτωτον ἔχω τὸ γάδαρο Χίος. Καίκιν ἀξηφόρτωτο Σύμ. Ἀφῆσα τὸ μολάρι ἀξηφόρτωτο Κορινθ.

ἀξεφούρνιστα ἐπίρρ. Ἄνδρ. κ. ἀ. ἀξιφούρ'στα Σάμ. ἀξηφούρνιστα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεφούρνιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις ξεφουρνίσει ἐνθ' ἄν.: Ἀξεφούρνιστα ἔχω ἀκόμα Ἄνδρ.

ἀξεφούρνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀξηφούρνιστος Κύπρ. ἀξεφούρνιος Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφουρνιστός < ξεφουρνίζω.

1) Ὁ μὴ ἐκβληθεὶς ἐκ τοῦ φούρνου, ἐπὶ ἄρτων πολλαχ.: Τὰ ψονμιά εἶναι ἀξεφούρνιστα πολλαχ. Ἐχομαν τὸ ψομί ἀκόμα ἀξεφούρνιο Παξ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐκβληθεὶς ἐκ τοῦ στόματος, ἐπὶ λόγου ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 82: Σύνναζε νομίσματα καὶ γὰ νὰ φανῇ πῶς ἦτανε ἀρχαιολόγος 'ς τ' ἀλήθεια σοῦ ξεφούρνιζε... τοῖς πρὸ ἀξεφούρνιστες ἑλλη-νικοῦρες. Συνών. ἀξεστόμιστος.

ἀξεφύλλιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξιφύλλιαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀξιφύλλιαους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφυλλιαστός < *ξεφυλλιάζω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρεθῇσαν τὰ φύλλα ἢ οἱ βλαστοί: Οὐ καπνὸς εἶν' ἀξιφύλλιαγους. Ἀξιφύλλια τ' ἔχον τ'ν κριββατῖνα. Συνών. ἀξεφύλλιστος.

ἀξεφύλλιστα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀξεφύλλιστα Πελοπν. (Ξυλόκ.).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεφύλλιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχουν ἀφαιρεθῇ τὰ φύλλα: Ἐχω ἀξεφύλλιστα.

ἀξεφύλλιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀξεφύλλιος Πελοπν. (Ξυλόκ. Τρίκκ.) ἀξιφύλλ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφυλλιστός < ξεφυλλίζω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρεθῇσαν τὰ φύλλα πολλαχ.: Καπνὸς ἀξεφύλλιστος. Ἀμπέλι ἀξεφύλλιστο (συνών. ἀμάδητο, δι' ὃ ἰδ. ἀμάδητος 1) πολλαχ. Ἀξεφύλλιση σταφίδα Τρίκκ. Συνών. ἀξεφύλλιαστος.

ἀξεφύτρωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεφυτρώτος < ξεφυτρώνω.

Ὁ μὴ φυτρώσας, ὁ μὴ βλαστήσας ἀκόμη.

ἀξέχαστος ἐπίθ. κοιν. ἀξέχαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀξήχαστος Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιωπρ. τραοῦδ. 2, 21 ἀξήχαστους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀξέχados Σύμ. ἀξήχados Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεχαστός < ξεχνῶ, παρ' ὃ καὶ ξεχάνω, ὅθεν ἐκ τοῦ ἐνεστ. τὸ ἀξέχados.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν λησμονεῖ τις, ὁ μὴ λησμονούμενος κοιν.: Ἀξέχαστη διασκέδασι-μέρα κττ. Ἀξέχαστα χρόνια. Ἀξέχαστες στιγμὲς κοιν. || Ποίημ.

Καλῶς τους, καλῶς ἤρτετε, ψυδῆ, καρκιά δική μας, τῆς μάννας τῆς ἀξήχαστης τῶαί γέν-νημαν τῶαί θρέμ-μαν. (μάννα=πατρίς) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλησμόνη-τος, ἀνάσπαλτος 1.

ἀξεχείμαστος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. ἀξιχείμαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεχειμαστός < ξεχειμάζω.

